

Smagen af sult: Er livet en smagsoplevelse?

Publiceret 25/06/2021 i [Kultur/Film](#) af [Katrine Marie Guldager](#)

Print

FILM // ANMELDELSE – Allerede før man sætter sig til rette i biografmørket, kan man ikke undgå at studse over titlen i [Christoffer Boes](#) nye film, *Smagen af Sult*. For normalt taler man jo om smagen af noget, man spiser, men sult er jo netop fraværet af mad, hvilket må give udsagnet betydning i retning af dét, der ikke er der. Smagen af ingenting. Men titlen referer selvfølgelig også til en anden slags sult: Sulten efter succes, skriver Katrine Marie Guldager i sin anmeldelse

Filmen begynder med bimplende kirkeklokker, og meget tidligt står det klart, at her er kælet for detaljen, her har vi at gøre med et værk, hvor alt er smukt, vel nærmest skønt: Billeder, lys, klipning. Også alt hvad der er i billederne, er smukt: lækre huse, lækker mad, lækre mennesker med lækre børn.

Carsten og Maggie mødes til et privat arrangement, hvor Carsten laver den forkerte slags mad til gæsterne. Hans familie har aldrig haft de store forventninger til ham, men efter at have været i Japan i ti år, er han blevet grebet af at lave mad.

Mad med magi

Heldigvis har Maggie (hendes navn lyder jo også lidt af magi) øje for, hvem han er, og det er hende, der siger, at han skal have sin egen restaurant, sin egen stjerne. Dette er motoren helt fra starten, at hun vil have det hele, mand, børn og karriere, og han vil have sin stjerne.

MAGGIE VIL HAVE DET HELE – MAND OG BØRN ... OG EN MAND, DER VIL HAVE DET HELE, INKL. EN MICHELIN STJERNE

De passer godt sammen, de har et fælles mål, og det er først, da Maggie skal undersøges for kræft, at det første vendepunkt kommer. Hun bliver naturligt nok bange, og han er der ikke for hende, slet ikke, han er besat af sit mål.

Hele den lange stræben mod en Michelin stjerne forekommer nu rasende ligegyldig, og Carsten og Maggie kan ikke tåle synet af hinanden

Maggie føler sig kun set af en anden kok på restauranten, og ham indleder hun et forhold til. Faktisk har hun tænkt sig at forlade Carsten, men så indtræffer et nyt vendepunkt. Et af børnene bliver væk i en svensk skov, og Maggie indser, at hun ikke kan forlade sin familie. Imidlertid er utroskaben allerede afsløret i et brev.

Tid til børnene

Hele den lange stræben mod en Michelin stjerne forekommer nu rasende ligegyldig, og Carsten og Maggie kan ikke tåle synet af hinanden. Børnene lider, for det har selvfølgelig hele vejen igennem været dem, der betalte prisen for deres forældres ambitioner (Har I så tid til mig nu, hvor I skal have en restaurant?)

CARSTEN JAGER MICHELIN-STJERNEN, MEN SVIGTER MAGGIE OG BØRNE

Det indledende citat i *Smagen af sult* – ”if you ask me what I want, I’ll tell you. I want everything” – virker på den baggrund lidt naivt og også lidt umodent. Ingen voksne

mennesker, der har været forældre i mere end to sekunder, har undgået at opdage, at tilværelsen med børn er én lang parade af fravalg.

Mere end en gang zoomer kameraet meget tæt på de to hovedpersoner, næsten som om de skal kompensere for den nærhed, man ikke umiddelbart føler med dem. Det var i hvert fald først til allersidst, at jeg forstod Carstens motivation for at ville være en stjerne.

Kunstneren og musen

Maggies motivation for at være hans muse og gå så langt som til næsten-voldtægt og næsten-bestikkelse, fremstår uklart, og i det hele taget virker portrættet af en kvinde, hvis eneste ønske er at være forløser for sin mand, lidt anakronistisk.

ER DET VIRKELIG MENINGSFULDT AT BRUGE SIT LIV PÅ FERMENTEREDE CITRONER OG SIGNATURRETTER?

De to ægtefæller føles filmen igennem mere som forretningspartnere end egentlig kærester. Hvis det er sandt, at et givent værk også altid siger noget om den tid, det er født ind i, siger *Smagen af sult* måske noget om, at vi lever i en tid, der har et overdrevent fokus på det æstetiske, på livet som en smagsoplevelse.

Jeg tror, det bliver svært at finde en præst, der mener, at vejen til Gud går over gourmetrestauranter og smagsløg, hvor forfinede de så end måtte være

Smagen af sult udstiller en tid, hvor folk stiller så ufatteligt høje krav til sig selv, at de gerne smadrer deres nærmeste relationer for at nå deres mål, og man kunne godt opfatte det som en smule nedslående at dansk film nu igen henfalder til utroskabsdrama, overklasseproblemer i overklassekulisser.

Hvor er resten af verden? Er det virkelig meningsfuldt at bruge sit liv på fermenterede citroner og signaturretter?

Det perfekte sted

Jeg i er tvivl, om Carsten virkelig kender vejen til det perfekte sted, som han siger, da han tager sin datter med ud i skoven, og jeg tror, at de kirkeklokker, der bimler i starten af filmen, ville holde op med at ringe, hvis de hørte Carsten sige, at brød kan være guddommeligt.

Jeg tror, det bliver svært at finde en præst, der mener, at vejen til Gud går over gourmetrestauranter og smagsløg, hvor forfinede de så end måtte være.

Men den religiøse symbolik, referencerne til syndefaldsmyten og Irma-posesens slogan om "En bedre verden" bliver heller ikke kørt frem som tvungne konklusioner, snarere hentydninger, der peger i forskellige retninger og lander et sted i det "uafgørlige", som al god kunst gør.

Alligevel føles *Smagen af sult* som en film, der ikke er kommet helt i dybden, hverken med sine karakterer eller de eksistentielle konflikter, som de skulle give krop.

[LÆS FLERE INDLÆG AF KATRINE MARIE GULDAGER HER](#)

Smagen af sult

Instruktion: Christoffer Boe

Med: Nikolaj Coster-Waldau, Katrine Greis-Rosenthal, Nicolas Bro, Charlie Gustafsson

---

Fotos: Henrik Ohsten

- KATRINE MARIE GULDAGER
- SENESTE ARTIKLER

Katrine Marie Guldager debuterede som skønlitterær forfatter i 1994 og har siden udgivet både digte, noveller, romaner og børnebøger. Af nyere værker er de mest kendte romanerne "En uskyldig familie" og "Bjørnen". I januar 2021 udkom hendes autofiktive roman, "Det samme og noget helt andet"